

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mater Amoris Et Doloris

Ginther, Anton

Augustæ Vindellicorum, 1711

VD18 15312348

Consideratio XXXIV. Exponitur commiseratio & amor Dolorosæ Matris, Filium suum in cruce mortum contemplantis. Emblema. Iris ad occumbentem solem lacrymans cum epigrapha: Definit in lacrymas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47286)

CONSIDERATIO XLIV.

Exponitur commiseratio & amor Dolorosæ Matris
Filium suum in cruce mortuum contemplantis.

*Sicut Mater unicum amat Filium suum, ita ego te
diligebam. 2. Reg. 1. 26.*

1. **S**epius in Sacris Litteris pretiosissimus orbis Reparator
Christus Soli astrorum Principi comparatus est; nunc Soli *Luc. 1. 49.*
orienti ex alto; nunc Soli justitiæ, cujus sanitas in pen. *Malach. 4.*
nis ejus; nunc Soli cognoscenti occasum suum; modò Soli
intelligentiæ: Ergo erravimus à via veritatis, & justitiæ *Psal. 103. 19.*
Sap. 5. 6.
lumen non luxit nobis, & sol intelligentiæ non est ortus nobis. Modò soli in *Isa. 38. 8.*
horologio Achaz decem lineis retrogredienti; jam soli in meridie oc-
cumbenti: Et erit in die illa, dicit Dominus Deus; Occidet sol in meridie, *Amos. 8. 8.*
Mater Dolorosa. Yy & tene.

Et tenebrescere faciam terram in die luminis. Solet autem & potissimum sol in occasu suo in nube aquosa & opaca ex repercussione radiorum pulcherrimam formare Iridem, quæ tamen paulò post in pluvias abire solet; proinde rectè ejusmodi arcui cœlesti, seu Iridi pro Lemmate inscribes:

Desinit in lacrymas.

Sol occumbens Christus JESUS in cruce expirans est, per arcum cœlestem, seu Iridem Seraphicus Bonaventura rectè dolorosam Matrem subaudit, quam arcum scederis Divini & reconciliationis appellat; quæ occumbente in cruce hoc sole suo mystico, & ipsa Iris mystica in lacrymas abiit: Erecta quidem stabat, ait S. Laurentius Justinianus, tremulis genibus, voce rancâ, lacrymis defluentibus, &c. Proinde rectè à Sponso oculi illius piscinæ in Hesebon fuere assimilati: Oculi tui sicut piscinæ in Hesebon, cujus aquæ in silentio & sine ullo strepitu currunt: Ita lacrymæ dolorosæ Matris in morte Filij sui non cum ejulatu, clamore aut strepitu, prout aliæ mulieres in gravi luctu solent, sed placidè & cum silentio Calvariaræ montem irrigârunt, heu quanto cordis cum mœrore! Juvat hîc audire pijsimum, juxta ac doctissimum Arnoldum Abbatem, ita Christum, amorem suum crucifixum alloquentem: *Intuetur te, Domine, illa in mulieribus benedicta, & fixis in te oculis vulnera tua maternâ pietate considerat. Et licet non ignoret, quid boni conferat mundo passio tua, tamen parentis affectu commoritur, & pectus maternum immanitate doloris arctatur. Suspirat intrinsecus, & erumpentes revocat lacrymas: Et eò amplius anxietas intumescit, quo egredi prohibetur, & per luctus, lamentaque dissolvi. Emergebant quidem aliquando gemitus, sed increpati reprimebantur, revertebantur in sinum mentis, de quo prodibant, & collidebant se ad invicem introrsus: Eratque in anima illa tempestas valida, occurrentibus sibi procellis, & quasi in sartagine fixis medullis, ebulliebant amaritudines, quas excoquebat, & coagulabat exacerbatio perseverans. Imperabat quippe dolori silentium formido, & ringentium Judæorum torvi in eam oculi illos turbines suffocabant. Verùm illa tantarum procellarum salsilaginem ebibebat, & (quod difficillimum erat) moriebatur, & mori non poterat: Et clausi tanti doloris tormento intrinsecus, alium vultum palàm exhibebat,*

S. Bonav. in
laud. B. V.
n. 5.

S. Laur.
Just. de
Triumph
Chr. ag. c. 11.
Cant. 7. 4.

Arnold.
Abb. tr. 4. de
Verb. Dom.

bat, nec poterat ex facie colligi crux illa animæ, & patibulum spiritus, in quo erat hostia viva, beneplacens Deo, & holocaustum medullatum: quod cum ipsa incenderet, tantum conscientia ministerio utebatur, ipsaque sine strepitu seipsam mactans in altario interiori, & ligna & flammæ, & latices congerebat. Nimirum in tabernaculo illo duo vidisses altaria, aliud in pectore MARIÆ, aliud in Corpore Christi: Christus carnem, MARIA animam immolabat. Hucusque citatus Arnoldus Abbas.

Collige ex his, Lector Mariane! pium aliquem pro te sensum moralem. Et nunquid (si veritatem candidè fateri discupis) hunc ipsum dolorem dolorosissimæ Matri peccatis tuis creasti? Et nunquid Mater cum Filio dolores habuit communes? Olim Virgilius in porta amphitheatri Romani inscripsit: *Dimidium imperij cum Jove Cæsar habet.* Ita & Christus divisam passionem cum Matre sua habuit, passus est hic propter peccata nostra: *Propter scelus populi mei percussus enim.* Doluit & Mater propter scelera nostra, quæ ipsam magis, quàm Vulnera Filij cruciârunt. O dulcissima Mater! agnosco culpam meam; reus sum mortis, reus iudicij, reus inferni, reus æternæ damnationis, doleo animitus, & utinam ob offensum Deum tanto possem dolere dolere, quemadmodum Cor tuum ob Filium tuum patientem, & in cruce extinctum doluit. Adjuva me ô Mater!

2. Moralis ille Ecclesiæ Doctor & summus in his terris Christi Vicarius, S. Gregorius Magnus, cum aliquando attentiore mentis oculo copiosas pœnitentis Magdalene lacrymas, quibus pretiosissimi orbis Reparatoris sacratas pedes abluir, considerasset, & ipse tali commotus exemplo largissimè flere cœpit; Audiamus ipsum loquentem: *Cogitanti mihi de Mariæ Magdalene lacrymis, flere magis libet, quàm aliquid dicere; cuius enim vel saxum pectus illæ huius peccatricis lacrymæ ad exemplum pœnitendi non emolliant?* O sanctissime Pater! Si afflictissimam Christi Matrem vidisses amarissimis, quid dico amarissimis? Imò & sanguineis lacrymarum fluentis tam indignam Filij sui passionem ac mortem in rupe Golgothæa deplorantem, donec tandem deficerent lacrymæ; quid, obsecro, dixisses? quid pensasses? Si saxa & silices condoluere Creatori suo, quid Mater? Si omnis creatura ingemuit, quid Mater? An non longè meliori jure de hac omnium matrum afflictissima dicere possumus, quod olim Divus ille Pontifex de lacrymante Magdalena enuntiavit: *Cogitanti mihi de MARIÆ Matris dolorosæ lacrymis, flere magis libet, quàm*

quàm aliquid dicere, cujus enim vel saxeam pectus illa hujus inestissima Vir-
ginis lacryma ad exemplum pœnitendi non emolliant? O dura, ô ferrea, ô
laxea hominum pectora, si tanta JESU in cruce extincti, SS. Matris ejus
pietas non ad aliquam commiserationem, reciprocum amorem, ac se-
riam pœnitentiam vos commoveat!

Dio. lib. 44.

3. Cum quondam Marcus Antonius Romæ ad populum perorans
Julij Cæsaris, in senatu à Bruto, aliisque rebellibus Senatoribus, vigin-
ti tribus lethalibus vulneribus occisi cruentam togam ac vestem Impera-
toriam publicè in foro monstrasset, adeò universum populum Roma-
num ad commiserationem permovit, ut non ingens duntaxat omnium
præsentiū suboriretur fletus, sed & cuncti unanimes voce exclamarent:
Justam de Bruto, aliisque parricidis esse sumendam vindictam.

O Christiani! non togam, non vestem dilectissimi sui Nati, pro-
prio intinctam sanguine, vobis exhibet dolentissima Mater, sed totum
corpus ejus nunc mortuum, innumerisque sauciatum plagis, stans ad
pedem crucis vobis lacrymabili vultu demonstrat: *Ecce quem occidistis!*
O ingratae animæ! quid deliquit in vobis Filius meus, quod etiamnum
pergatis eum ad mortem peccatis vestris urgere? Hæccine est gratia,
quam tantæ referitis benèvolentia, ut de novo Filium Dei & meum cru-
cifigatis, & ostentui habeatis? Ah redite aliquando prævaricatores ad
cor, ac vos præsertim animæ Christianæ, non enim vindictam nec Fi-
lius meus, nec ego tristissima Mater inquirimus, sed misericordiam:

Luc. 23. 34.

Pater dimitte illis. O fidelissima Mater! quàm longè melius clamat ille
sanguis hujus justi Abelis, innocentissimi Filij tui in cœlum, quàm illius,
quem quondam Cain impius frater in agro occidit; ah Domina! quis sa-
tis æstimet, amet, ac colat te? Quæ non dubitasti stans juxta crucem
etiam pro interfectoribus Filij tui apud Patrem intercedere; ô immensum
charitatis prodigium. Audiamus in hanc rem Richardum à S Laurentio:

*Rich. à S.
Laur. fol.
1164. h. s. de
mentis ro-
bore.*

*Nec verò quisquam opponat, Judæos exosos Dei Genitrici, eò quòd Fi-
lium suum morte turpissimâ condemnârunt; quos enim morti æternâ appro-
piare videbat, nequaquam odio suo dignos existimavit, sed lacrymis multis,
& magnâ miseratione; unde tam particeps charitatis quàm crucis JESU,
assumpsit orationem pro eis, corde perfecto paterna pietatis aures compul-
sans: Pater dimitte illis hanc noxam, quia nesciunt, quid faciunt. Quicum-
que diligitis Matrem Domini, advertite, & totis affectuum visceribus confi-
derate, quantum & inimicis Unigeniti plangeret morientis.*

Sleid. lib. 15.

4. Occurrit hîc mihi, quod Anno Christi 1542. in Ungaria con-
rigit, quo temporum intervallo immanis Turcarum exercitus hoc reg-
num

num lugendum in modum & ferro & igne devastavit. Accidit, ut inter alios Germaniæ Principes contra Turcas dimicaturos & Serenissimus Saxoniae Dux Mauricius, Juvenis magnæ indolis ac fortitudinis cum copijs suis auxiliarijs in Ungariam descenderet; qui, cum die quodam, ut erat animosus, solus cum ephēbo, vel armigero suo è castris longiùs progredere, in Turcas aliquot incidit, cum quibus generoso Marte manus conferens, sinistro tamen eventu, primo assaltu equo confosso, & ipse Serenissimus Princeps magno impetu in terram effusus est. Quid hæc inten fidelissimus Ephēbus? Inter strictos, fulminantesque Turcarum acinaces ad Dominum suum in terra prostratum penetrat, & toto corpore super eum incumbens, omnia vulnera loco sui heri excipit; interim dum Princeps ita à famulo suo protegatur, supervenerunt è castris Cæsareis equites Christiani, qui hostem non fugârunt tantum, sed & Ducem Saxoniae servârunt incolumem, ephēbum autem, tanquam fidelitatis portentum, pluribusque sauciatum vulneribus in castra sua deportârunt, ubi paulò post, exhaustis sanguine & viribus, omnium cum luctu vivere desit.

Rarum hoc est sinceræ fidelitatis exemplum, quòd servus pro Domino suo tam cruentam subire necem non formidârit; sed quòd Dominus universorum pro servo inutili tam indigna pati, ipsamque crucis mortem subire dignatus sit, omnibus retro sæculis inauditum. Poterat sine dubio mitissimus Deus mille alijs modis ab interitu lapsum servare hominem, unico suspirio, lacrymulâ unicâ, aut sanguinis guttulâ, &c. Sed non placuit hic modus Divino ac planè immenso amori, dum se ipsum totum, omnemque sanguinem & vitam pro nobis dare in lytrum voluit. O amor, quantum amâsti nos! ô amor! O amor! ô prodigium amoris!

Et quid tu ad hæc, ô mœstissima Virgo, dum Filium & Amorem tuum nunc pro tam indignis terræ vermiculis in ligno paribulario extinctum, ac millenis vulneribus faucium contemplata es? O pientissima! qualis tunc erat tibi animi sensus? Julia Pompeij Coniunx, cum audisset, maritum suum crudelem in modum ab hoste trucidatum, & insuper vestes illius vidisset recenti sanguine conpersas, non habebat ultra spiritum, sed corruens in terram illicò expiravit. O pientissima! quòd luctuoso illo Parasceves die ad crucis radices consistens præ dolorum magnitudine non animam exhalâris, singulari miraculo à Spiritu Sancto conservata es. O quoties in cœlum tunc clamorem cordis tui ingeminâsti; O mi Pater! quoniam sic placitum fuit ante te, fiat sanctissima volun-

Eustach. in
Append.
Centur.
disc. 11.

tas tua. Sed vide Domine! an hæc tunica (humanitas Christi) tunica Filij tui sit vel non? An hic Filius tuus & meus, qui nunc mortuus, plâgisque faucibus pender in cruce? Ah quomodo cecidit potens, qui saluum faciebat populum Israël! O Pater æterne! ad quid pius es peccatoribus, & immitis ac crudelis in proprium Filium? Tu scis, quàm amari dolorum fluctus cor meum hæctenus perturbârunt, quot enim vulnera dilectissimus Filius tuus in corpore accepit, tot neces cor meum hæctenus sustinuit; in his omnibus tamen sit benedictum SS. Nomen tuum, sufficit enim mihi, hanc tuam fuisse sanctissimam voluntatem, & omnia singulari tuâ contigisse providentiâ; proinde, etiam si omnium creaturarum sum afflictissima, infinitas tamen pro his pœnis ac tormentis tibi gratias refero; hoc solum flagitans, quia Mulier vidua ego sum, & mortuus est Filius meus, quæ semper illi eram in vita conjunctissima, nunc quoque in morte ab invicem non separemur, &c.

R. P. Lud.
Gran. in
Exerc. de
Orat. &
Medit.

Talia, ac similia sine dubio afflictissimum Cor Virginis tunc secum ruminabat. Et quid tu ad hæc pie Lector? Audi devotissimum Ludovicum Granatensem: *Personæ duæ, inquit, quæ in hoc seculo reperiuntur, à DEO maxime adamatæ fuerunt JESUS Christus & Mater ejus MARIA, quæ sicuti omnibus creaturis virtute prælucent: Ita & afflictionibus multis omnes superârunt, & patientiâ longâ præcellerunt. Non fuere in mundo personæ præstantiores istis duabus, sed nec reperiuntur iisdem magis afflictæ & discerniate.* O afflictæ & desolatæ animæ! consolamini in vestris miserijs ac calamitatibus, consolamini, inquam, & Christo passo in carne & dolorosa Virgine in anima; & vos eadem cogitatione armamini; nihil enim adeò grave est, quod non æquanimiter toleretur, si Christi passio & SS. Matris ejus compassio ad memoriam revocatur.

1. Pet. 4. 2.

Lucas Wa
dingus ad
annū 1278.

5. In confirmationem hujus veritatis audiamus, quid Joanni Pechamo ex Ordine S. Francisci acciderit. Erat is licet innocentissimus coram Generali totius Sacri Ordinis D. Bonaventura ab æmulis & invidiosis in re gravi accusatus, & ideò severè à Superioribus punitus, quam injuriam cum aliquamdiu animo ferret perturbato, ad Christi in cruce pendentis simulacrum, ac SS. Matrem ejus dolorosam juxta crucem stantem, confugit: *Domine, inquebat, quamdiu adhuc innocens hanc patiar injuriam? quid commerni?* Et quid hic expectas, optime Lector? Audi Divinum à crucifixo Redemptore responsum: *Pechame! & quid ego commerni pendens inter latrones? Et Mater, quæ compassa est per omnes passionis? Tu ergo non turberis, si statim non consequeris, quidquid à Deo queris.* Flevit ad hanc Christi vocem Pechamus, & omnia Divinæ Providentiæ

ac voluntati lubenti animo commisit, optatumque suæ calamitati remedium invenit, &c.

De Venerabili P. Josepho à Leonissa Capucino recensent Flores Seraphici, quòd ob amorem crucifixi JESU & SS. Matris ejus dolorosæ, quæcunque poterant accidere adversa, patientissimè tolerârît, nunquam auditus querulas voces depromere. Cùm in gravi carcinomatis morbo incisiones à chirurgo essent adhibendæ, & de illo vinciendo ageretur, is læto animo Christi crucifixi imaginem arripuit: *Quid*, inquiebat, *alijs vinculis opus est? Hæc mea sunt vincula: Hic me fortius, quàm ferrea catena suis charitatis nexibus constringit.* Sic gravissimas illas carnis incisuras imperturbato animo sustinuit, ad Matrem dolorosam, quam impensissimè semper colebat, ac amabat, interim sæpiùs ingeminans: *Sancta MARIA, succurre miseris, juva pusillanimes, &c.*

Flores Seraph. 10. 2. p. 302.

Accidit, ut cuidam nobili Viduæ in Italia unicus ab inimicis trucidaretur Filius, & corpus exanime ad ædes illius deportaretur, quam P. Josephus à Leonissa consolandi causâ adiit, sed incassum, quia nullam mulier consolationis admittebat vocem; lugente igitur viduâ extinctum filium suum, lugebat & ipse. Tandem captatâ occasione, de pectore Crucifixi exerens effigiem, hisce eam verbis alloquutus est: *Si extinctum Filium tuum, ô mulier, qui unicus tibi erat, tot hæcenus lacrymis deploravimus, an non æquum est, ut unigenitum hunc DEI & MARIÆ Virginis Filium, qui crudelissimè olim à Judæis necatus est, hunc, inquam, amantissimum ac dulcissimum animarum nostrarum Patrem ac Redemptorem, qui pro nobis vitam cum sanguine sudit, simul cum Virgine Matre, si non amplioribus, saltem æquis lacrymis prosequamur?* Dixit, & Matris dolorosæ exemplo, qui Judæos Filij sui interfectores sincero animo diligebat, Viduam illam, ut ex animo quoque inimicis ignosceret, efficaciter disposuit. Quàm gratum autem hoc fuerit dolorosæ Virgini obsequium, ex eo patet, quod huic servo suo fideli non duntaxat à Filio suo gratiam curationum & plurimorum miraculorum, sed & ingentem animarum zelum impetraverit, quo plura hominum millia, & inter eos peccatorum desperatissimos ad Deum convertit, ac tandem beatissimâ morte ad meliorem & cœlestem vitam migravit. Mitto plura exempla, quæ omnia vehementer nos impellunt, ac provocant, ut crucifixo JESU & Matri dolorosæ filiali affectu compatiatur.

Flores Seraph. 10. 2. 310.

6. Pro dictorum coronide occurrit hîc mihi, quod a Viris fide dignissimis & magnæ autoritatis audivi. Illustrissimam quandam Damiellam honoris in aula cujusdam Serenissimi Germaniæ Principis Juvenis

nia

nis æquè illustris ac antiquissimæ profapiæ ingenti prosequatur amore; & cum nihilosciùs eam in sententiam & amorem reciprocum, thalamo conjugali sociandum trahere non valeret, quid ingeniosus excogitavit amor? Lautissimo assidens convivio, ipse levi vulnere è digito cultelli instrumento sanguinem elicuit, digitoque indice, in cruore illo suo intrinseco in candidissimo strophiole hos characteres scripsit: AMO; quod strophiolum in globum convolutum, ad manus suæ dilectæ transmisit: Quæ, ubi proprio amantis sanguine paucos hos characteres AMO, in linteolo consignatos, conspicata est, & ipsa amore reciproco capta, ac foedere conjugali ipsi juncta est.

Abeste profani amores. Alium hîc inquiri amorem; ô pientissime JESU! ô Amor crucifixæ! tu meus amor es, quid enim *clamant* omnia sanctissima Vulnere tua, quàm *Amant*? Quid Divinissimum COR tuum crudeli lanceâ apertum? Quàm AMO, *Amo*, *Amo*; & quid ô dolentissima Mater! tot lacrymarum tuarum millia, quas non tam ob Unigeniti tui passionem ac mortem, quàm etiam ob animarum nostrarum salutem per omnem vitam profudisti, quid, inquam, aliud *clamant*, quàm *amant*? Ecce quomodo amabat eum, inter se differebant Judæi, cum JESUM ad Lazari amici sui sepulchrum lacrymantem viderunt. Subiafero ego: Ecce quomodo amabat nos JESUS & SS. Mater ejus MARIA, cum ille pro nostra salute torrentem sanguinis & illa lacrymarum profudit. O immensus amor! ô infinitus amor! verè qui vos non amat, anathema sit: O filij Adæ! exclamabat moriens V. P. Sebastianus à Campo S. J. servite, & amate *MARIAM* diligentius: Nam scitis, quàm vobis sit necessaria *MARIÆ* deprecatio; & tunc præsertim, quando de æterna agerur vestra salute.

Jonn. 11. 36.

Nudasi in Sabbato. 4.

CON.